

Fra: Niels Jørn Krog
Organisation:
Adresse: Svalerodsvej 5
Postnr: 9800 Hjørring
EMail: svalerodsvej5@stofanet.dk
Telefon: midl. 82432782 - 98902345 mob.61713146
Må offentliggøres på hjemmesiden: Ja
Jeg har skrevet både om min baggrund og forskellige grene af politik. Hvis man er interesseret må manuskriptet gerne sendes videre til andre udvalg.

Marxismens gode sider og kapitalismens værste

Lad os mødes på midten

Indledning.

Allerede tidligt i min barndom opdagede jeg, at jeg stillede spørgsmål ved forskellige ting, som jeg observerede skete omkring mig. I dag er jeg overbevist om, at det var spiren til min bevidsthed omkring mine holdninger til samfundsstrukturen, der reagerede mest på de negative sider, altså dem der ikke passede sammen med min opfattelse af, hvordan tingene burde være, men selvfølgelig også en del positive ting, som jeg egentlig ikke havde tænkt over, men som overraskede mig, da jeg konstaterede, at de jo fandtes. I dag er jeg klar over, at livet kan sammenlignes med en vægtstang, hvor vi bør stræbe efter at få balancen bragt i ro således, at der er ligevægt. Hvis man har den indgang til tilværelsen og vil arbejde aktivt for, at det også kommer til at gælde uanset, om det måtte koste noget for egen person, så er der håb om, at vi er på vej mod det ideelle samfund.

Med andre ord tror jeg, at jeg i mit inderste indre har en retfærdighedssans, som overskygger alt andet. Jeg tror egentlig, at alle mennesker er udstyret med de samme gener fra fødslen, men nogen lader blot andre gener overskygge genet for retfærdighedssansen, fordi de oplever, at andre har mere, end de selv har, og det er selvfølgelig uretfærdigt, og derfor tager de sig selv til rette. I yderste kompetens bliver det til egoisme, som kan opleves i forskellige grader. Der hvor den er værst, er selvfølgelig der, hvor man lader den gå ud over andre f.eks. ved at lave kriminalitet, som jo nok er i sin yderste konsekvens, der hvor man af en eller anden årsag myrder en anden person. For mig sluttes en ring i tilværelsen netop på dette sted, formentlig fordi døden er enden på alting. Jeg ved godt, at nogle mennesker tror, at vi har et liv efter døden, men indtil det er bevist, vil jeg nu holde fast på, at alting slutter ved døden. Hvis der er et liv efter døden, lover jeg, at jeg vil lade høre fra mig igen, hvis jeg skulle komme til at opleve det på den anden side af dette liv.

Uanset om det nogensinde vil blive en realitet, bør den mest intelligente skabning - mennesket -, som kendes på jord, arbejde i retning af et ligeværdigt samfund, hvor den der har for meget, giver til den, der har for lidt, uden skelen til personlige gevinster. Det er desværre langt fra tilfældet. Jeg mener, at marxisme i sin vorden havde det mål, men er blevet misbrugt i den grad af folk som Lenin, Stalin, Mao, Tito og andre med samme holdning til deres medmennesker. Det var jo ikke entydigt dårligt, det de gjorde, men mødte de modstand eller bare konkurrence, var de jo uden skrupler.

Når man ser på, hvad selv personer, som regnes for at være særdeles godhjertede, udretter og derefter ser på, hvad er motivet, finder man alt for ofte ud af, at der lå altså et motiv om personlig gevinst bag den godhjertede handling. Det gælder også for mig selv. Jeg vil meget gerne gøre noget for de dårligst stillede, men ved nærmere granskning af mig selv, har jeg opdaget, at der også ligger en tanke om, hvad der gerne skulle ske efterfølgende.

Da jeg i min barndom oplevede, at mennesker, som stod mig meget nær, gjorde nogle gode ting for andre mennesker, kunne jeg blive enormt rørt over det. Når jeg på et senere tidspunkt i mit voksne liv har tænkt tilbage på sådanne handlinger og analyseret mig frem til, at der altså lå en forventning om senere at få en

fordel ud af den gode handling, så blegnede min bevægethed sig nok alligevel lidt, for så var vedkommende jo alligevel ikke den gode samaritan, som man troede i første omgang.

Den barmhjertige samaritan er selvfølgelig den, der deler ud af, hvad der måtte være i overskud uden forventning om tilbagebetaling. Ikke engang taknemlighed fra den, der blev hjulpet, må samaritanen forvente, for så er man allerede ude på et vildspor i forhold til den optimale gode samaritan.

Hvis alle mennesker var indrettet sådan, som indbegrebet af den gode samaritan foreskriver, var der ingen grund til at beskæftige sig med politik, men sådan er det ikke, og derfor er politik vokset ud af tilværelsen. Selvfølgelig fordi der eksisterer individer, som har gener, der bringer dem tæt på den barmhjertige samaritans ideallinje, som gennem politik forsøger at trække modparterne i den retning, men der findes selvfølgelig også modsat rettede individer.

Det har så ført til, at den barmhjertige samaritan må skabe sig en position, hvor det er muligt at trække i den rigtige retning. Derved er demokrati opstået. Nogle af disse personer, som troede, at de var indbegrebet af en barmhjertig samaritan, brugte ikke demokratiske midler for at gennemføre det, som de troede var bedst for mennesket. Det kan være diktatorer, der som oftest fik gennemført deres ideer om det bedste, ved fysisk magtanvendelse. Den moderne diktator gennemfører sine ideer ved list og trusler om overgreb.

Det er skræmmende at tænke på, hvor tæt ledere af politiske partier, som vi anser for demokratiske, er på diktatoriske former. Jeg tror, at alle, der har beskæftiget sig aktivt med politik og forsøgt at skabe resultater, har oplevet ledere, der enten ved direkte at fjerne den, der ikke er enig med lederen, ved indirekte magtanvendelse gennem medløbere og/eller falske meddelelser om den, man ville have væk fra fokus. Kort sagt anvendelse af akkurat de samme midler som de værste diktatorer, så demokrati er en skrøbelig affære.

Demokratiets værste fjende er i virkeligheden demokratiet selv fordi, det rummer så mange muligheder for intriger og rænkespil, som i grundsubstansen er meget lidt eller slet ikke demokratisk. Samtidig kan demokrati være utroligt langsommeligt, hvis ikke alle lever det ud helt og fuldt som en naturlig del af en beslutningsproces.

Jeg forestiller mig, at man engang i fremtiden opnår noget, der kommer meget tæt på fuldstændig demokrati, godt hjulpet af teknologiens vidunderlige verden. Prøv at tænke på, hvor nemt en folkeafstemning vil være, hvis man benyttede den teknologi, som vi allerede kender, hvor hvert eneste hjem har en computer tilsluttet internettet. Er der i grunden nogen demokratisk beslutningsproces, man ikke kunne gennemføre med argumenter for og imod afsluttende med en afstemning med den kendte nuværende teknik? –

Sandheden er, at der ikke er et flertal blandt nuværende demokratiske ledere, som ønsker denne fuldstændige demokratiske beslutningsproces, for det vil uvægerlig svække deres egen magtposition. Også den omstændighed, at en fuldstændig gennemført demokratisk procedure via elektronikkens vidunderlige verden ville betyde, at de 179 medlemmer af Folketinget ville kunne bortraderes, er en medvirkende årsag til, at den fuldstændige demokratisering ligger nogle år ude i fremtiden.

Til den tid vil regeringen være ansatte, der driver forretningen Danmark som et hvert andet firma.

Tænk, hvis ethvert individ kunne deltage i det arbejde, som folkevalgte i dag får tiden til at gå med, blot ved at lægge det ud på internettet med krav om en afstemning hjemlet i Grundloven, i stedet for, at en lille skare alene med deres magtspil som hovedkompetence, skal afgøre, om det er noget, der skal være med til at styre vores hverdag.

Tænk, hvis ledelsen af vore daglige muligheder for at få information på samme måde blev styret af forbrugerne i stedet for en lille elite.

Tænk, hvis Grundloven kun indeholdt en grundsubstans nemlig, at alle havde samme ret til at deltage i den fuldstændige demokratiske proces, og at alle havde ret til et minimum som livsgrundlag, før man skal deltage i udgifterne til samfundets velfærd, samt at den der har mest, progressivt skal betale mest til disse velfærdsudgifter.

Behøver en Grundlov at indeholde mere? –

Politik.

Sådan er det ikke i dag ! – I dag skal en politiker sørge for at hverve sig tilslutning nok til, at et valg giver stemmer nok til en placering på samfundets top. Ellers skal man tilslutte sig en gruppe, som har etableret sig på samfundets top, og det koster naturligvis, for magtens top i en sådan sammenslutning kræver natur-

ligvis noget til gengæld, og her forsvinder så noget af det, som en politiker egentlig er valgt på netop, at han i det politiske arbejde har ret og måske etisk og moralsk pligt til at stemme ud fra personlig overbevisning, men den overbevisning har politikerens solgt til højest bydende ved at melde sig ind på en stemmeliste under en bestemt gruppe.

Jeg siger ikke, at det system er entydigt dårligt, men når man som folketingsmedlem risikerer at blive ekskluderet fra det parti, som man er valgt ind sammen med, blot fordi man i enkeltsager er af en anden mening, end det partiet internt har vedtaget at stå for, så mener jeg, at man udstiller demokratiets svagheder på en meget uheldig måde.

Jeg mener i høj grad, at styringen af de politiske partier er meget tæt på at være diktatorisk, ikke blot i teorien, men i høj grad også i virkeligheden, hvilket jeg selv har prøvet på min krop, men nogle partier er selvfølgelig tættere på en diktatorisk ledelsesform end andre. Det eneste, som måske på en måde kunne adskille denne ledelse fra diktatorers ledelse, er adkomsten til ledelsen i et parti, som trods alt foregår gennem afstemninger. Disse afstemninger indeholder dog elementer af samme type afstemninger som bringer diktatorer til magten i lande, som vi anser for at have et diktatorisk styre.

Valgene er indirekte, idet man først vælger i et lag, derefter i et andet lag, hvor partitoppe har mulighed for at få sorteret kandidater fra, som de ikke ønsker, når frem til en position, hvor deres kandidaturer kan true siddende partiledelser.

Når Danmark i dag vælger statsminister, er der i høj grad tale om indirekte valg, men regeringens øvrige sammensætning har man jo overhovedet ingen indflydelse på, så man må jo erkende, at det er så som så med det demokratiske valg.

Når det kommer til indholdet af politikken bestemmes den jo ikke af, hvad der er bedst for landet som helhed, men i langt højere grad, hvad der er bedst for det enkelte partis vælgere, og så må man jo se, hvad der bliver til resten. Det bærer forslagene til den nye skattereform også præg af.

Når man som jeg ser på retfærdigheden i politikken, får man uvilkårligt svært ved at finde ud af, hvor man skal sætte sit kryds, så det bliver et spørgsmål om at veje for og imod.

Dansk Folkeparti vil aldrig få mit kryds af den simple grund, at deres menneskesyn for mig er helt uacceptabelt, og de har en partileder, der er top populistisk og utroværdig.

Enhedslisten er på den anden side heller ikke særligt troværdigt politisk, og den måde de fremtræder på med deres politiske holdninger gør, at jeg blot føler, at de er imod alt andet end deres eget. De ligger til gengæld tæt på min sociale retfærdighed.

Konservativt Folkeparti er et blegt parti, som ikke markerer sig ret meget.

Socialistisk Folkeparti har egentlig et godt socialt image, som jeg fint kunne trives med, men til gengæld er jeg meget i tvivl om, om de overhovedet har noget økonomisk program.

Venstre er det store liberale parti, der blev valgt på at fremføre socialpolitik i ord, men har aldrig rigtig omsat det til handling. Til gengæld skal de have ros for den erhvervsmæssige økonomiske politik, hvor især skattestoppet er en god idé. Til gengæld har de fuldstændig glemt de svageste i samfundet i forsøget på at rovere skattesystemet til gavn for erhvervslivet. De skaber altså grundlaget for lige velfærd til alle, men glemmer at føre det ud i livet.

Socialdemokratiet har jo gennem tiderne i nyere tid haft så mange muligheder for at vise, at de faktisk godt kan, men da det gik galt i deres bedste periode i 90'erne sammen med de radikale, mistede jeg fuldstændig troen på, at de kender anden politik end at lade skatten betale.

Liberal Alliance, eller hvad de nu hedder, har fuldstændig gjort sig selv til grin.

Det Radikale Venstre vil jeg kalde højrefløjens SF, men de vil jo helst være sammen med socialister. De har så meget godt at byde på, men kommer ingen vegne.

Når man ser på karakteristikken af partierne, skal man jo til at vælge, hvad er bedst for Danmark, og hvad er bedst for menneskene i Danmark. Er man et demokratisk velfærdsvæsen, kan man jo ikke bare nøjes med at sætte krydset ud fra, hvor det vil gavne en selv mest, for det kan meget nemt vise sig at være det værste i længden.

Skal man så vælge efter personen, som leder partiet eller, er det ene og alene partiprogrammet, der skal bestemmes. For mit eget vedkommende er personen, som leder partiet i høj grad et parameter fordi, jeg

mener, at tiden har vist, at ingen alligevel overholder, hvad man lover, hvis ikke situationen er til det. Og er situationen gunstig til det, så overholder de jo nok alligevel alle sammen det politiske program.

Jeg har lovet mig selv, at jeg ikke længere vil spille mit kryds på et lille parti, så for mig står valget mellem Venstre og Socialdemokratiet. Jeg tror ikke rigtig på holdet bag socialdemokratiet og det får mig så til heller ikke at tro på lederen Helle Thorning-Smith. Ud fra effekten af statsministerposten falder mit valg i øjeblikket altså på Anders Fogh Rasmussen, som jeg også synes fører sig frem som en statsminister. Derudover synes jeg også, at hans ministerliste er stærkere, end det Socialdemokratiet vil kunne mønstre. Det sidste element, som får mig til at søge til de borgerlige er, at Socialdemokraternes fremtræden som oppositionsparti er helt uden klasse, hvilket også gælder for de partier, som skal med i en eventuel regeringssammensætning. Det er jo rene farcer og endda personforfølgelse, der fremføres for åben skærm. Efter min mening kaster de med sten og bor i et glashus, for de har bestemt også haft deres dårlige elementer.

Forskellen mellem S og V er for mig også den menneskelige frihed. For socialdemokratiets vedkommende er den personlige frihed eksemplificeret i forholdet til fagbevægelsen, hvor jeg godt kan være enig i, at man bør være medlem af en fagforening, men holdninger om, at man skal være medlem af en bestemt fagforening, kan jeg overhovedet ikke acceptere.

Til sammenligning kan jeg ikke lide, når venstres liberale holdninger om at lade falde, hvad ikke selv kan stå, kommer til udtryk i, at man fuldstændig glemmer de svageste samfundet i ren skattetænkning til gavn for erhvervslivet. Man siger ganske vist noget andet nemlig, at det er til gavn for samfundet, men det kommer ikke ud til alle i samfundet. Det er det samme, som man har sagt under valgkampene de seneste valg, hvor man har proklameret, at man vil det bedste for alle i samfundet, men hvad er der egentlig sket. Ja, på arbejdsmarkedssiden lever man efter devisen, at arbejde er sundt, så lad de syge komme i arbejde.

Politisk er jeg af den mening, at det udenrigspolitiske er af mindre betydning end det indenrigspolitiske, men jeg mener, at den borgerlige regering har magtet at sætte Danmark på landkortet i internationale anliggender på en måde, som man aldrig har set Socialdemokratisk ledede regeringer har kunnet. Det har i enkeltsager skortet lidt på format, som f.eks. omkring Muhammed tegningerne, hvor man forsøgte at holde lav profil, hvilket betød, at statsministeren lavede et par slåfejl først ved at sige nej til at møde officielle notabiliteter fra muslimerne og derefter ved at holde møde med en trup af muslimer, som han selv havde udvalgt. Det er vist ikke på den måde, man skaber troværdighed om sine hensigter, for som det også har været fremført i andre sammenhænge, skal man forhandle fred med sine venner, er man ilde ude. Endelig synes jeg, at han har gjort lidt for meget ud af USA og for lidt ud af Europa. Han største og vel nok eneste succes i EU var vel afslutningen af formandskabet og afslutningen af forhandlingerne om tilslutningen af østlandene.

Indenrigspolitisk mener jeg, at skattestoppet var rigtig set i situationen med opsvinget, men jeg mener, at det socialpolitiske bærer præg af alt for stor tænking på, at det er erhvervslivet, der skal trække læsset. Jeg tænker her både på, at der blev lagt utroligt meget i at skaffe flere hænder til arbejdsmarkedet, men man glemte, at det skulle være villige hænder. I stedet har man gennemført nogle tiltag for at tvinge folk i arbejde, hvilket man ikke skal være blind for, i høj grad skyldes, at man ønskede de fremmede i landet ind på arbejdsmarkedet, og den linje fortsætter man med ændringen af 300 timers reglen til nu at blive en 450 timers regel. Reglen er ud fra princippet god nok, men der mangler sikkerhedsnet for de svageste i det meste af det regeringen gennemfører, sådan som jeg ser det. Man kan som bekendt tvinge en hest til vandtrug, men det er endnu ikke lykkedes at tvinge den til at drikke.

Således også med det, man har kaldt en skattereform. Her spiller man virkelig med større ord end handlingen kan bære, hvis man vil kalde det en reform.

Det er helt fint, at man vil sænke skattetrykket på arbejdsindkomster, men det behøver man da ikke at lave alle de lappeløsninger for. Egentlig var problemet jo løst i og med, at man fik et fradrag ud over personfradraget, hvis man var i arbejde færdig slut.

Så blev regeringen fanget af sine egne og andres tidligere udtalelser om, at alle danskerne led under et alt for stort skattetryk, og man kunne jo godt se, at man ved at frigøre nogen af danskernes penge til forbrug også gavnede beskæftigelsessituationen, og pludselig stod man i en situation, hvor man havde lovet en generel skattesænkning. Fint nok, men man har tilsyneladende helt glemt, at staten altså skal bruge en del kroner til husholdningen, og så fandt man ud af, at man skal afholde miljøkonference i København, hvor man jo gerne vil kunne fremvise noget, der siger spar to til udlandet på det område. Hvad er så mere nær-

liggende, end at man indfører grønne afgifter, hvilket de fleste jo er tilhængere af, så kan miljøsvinene jo selv betale, men man glemmer bare, at det også er hr. og fr. Jensen, der er med til at betale disse afgifter, for når der kommer afgifter på varerne, lægges de helt naturligt på prisen ude i butikken, og så er det lige pludselig ikke bare hr. og fr. Jensen, der er i arbejde, der skal betale. Så er det altså også mig og pensionisten, og vi fik jo ikke lige noget i skattereformlappen, så vi går i betalingsstandsning i 2012, når disse afgifter begynder at virke.

Det er en Ommer kære regering ! –

Jeg kalder regeringens forslag til skattereform en ny lappeløsning og ikke andet. For at blive kaldt en reform, skal der tilføres noget helt nyt og revolutionerende. Noget som en gang for alle ændrer grundlaget for det skattetryk, som påstås at plage danskerne. Selv synes jeg, at vi overordnet har et samfund, hvor alle er sikret i en eller anden grad. Det der er grund til at se på, er graden af goder, og det er her, jeg mener, at det går galt for den nuværende borgerlige regering.

Skatteministeren forsøger at forklare, hvorfor de rigeste får mere ud af en nedsættelse af skattetrykket, men det synes jeg ikke, han slipper godt fra. Udgangspunktet for hans beregning er ikke de dårligst stillede men mellemgruppen, som selvfølgelig ikke får så meget ud af en procentvis nedsættelse af skatten i kroner og ører som top gruppen, han undlader bekvemt at nævne f.eks. pensionister, der kun har folkepensionen, som jeg vil kalde nul gruppen fordi, de i dag kun kan få det til at gå rundt, fordi de får sociale ydelser ud over folkepensionen typisk til medicin og lignende. Når man beregner nul gruppen i procenter, er det jo ligegyldigt om man letter med 1 eller 100%, for en eller anden procent af nul er nul. Når der så kommer øgede udgifter i form af grønne afgifter, kan det kun give underskud.

Når det gælder mellem gruppen rammes de proportionalt hårdere af reguleringer på f.eks. rentefradrag end top gruppen, affødt af at udgifterne på real lån jo ikke følger indtægterne. Derfor er det asocialt at forringe renteværdien uden at regulere dette på skatten af fast ejendom. Egentlig er skatten på fast ejendom en asocial skat, idet erhvervsejendomme jo ikke på samme måde som beboelse er skattebelastende for den enkelte ejer. Vil man ophøje ejendomsskatten fra denne status, bør der tages hensyn til gælden i den ejendom, som skal beskattes således, at man kun beskattes af den friværdi, der jo findes i alle ejendomme på grund af reglen om belåning på højst 80%. En sådan beregning af ejendomsskatten kunne så bevirke, at rentefradraget helt kunne afskaffes. En anden og mere retfærdig måde er beskatning af fortjeneste ved salg, fordi man også her får skattemæssigt fat i konjunkturændringer både negative og positive. Det ville bare betyde, at sælger skal stille med regnskaber for køb og salg, som accepteres af ligningen.

Løsningen.

Regeringen er egentlig så snublende nær den socialt rigtige løsning, og det kan simpelthen ikke passe, at alle disse kloge hoveder, som har beskæftiget sig med at finde løsningen, ikke har strejft det personlige fradrag som en del af helheden. Hvis man havde fundet et skattefrit beløb, som det koster en person at leve for i et år og ophøjet det til det personlige fradrag, fundet et beløb, som hvert barn koster at opfostre ligeledes på et år, og givet det som personligt fradrag, så er det jo ret ligegyldigt, om vi betaler 40% eller 60% i skat af resten. Det ville have været en skattereform rensset for særbehandlinger, tilskud og andre forstyrrende elementer. Det ville være enkelt og noget, der formentlig ville kunne holde i evigheder. Man må dog ikke glemme den progressive ligestilling, så man er nødt til stadig at have top – og bundskat, men man har set rigtigt ved at fjerne mellemskatten. Den der har mest at beskattes, er jo også den, der har mest at beskytte, og får derfor lige så meget for sine penge.

For at kunne kalde resultatet en reform, burde man også have tænkt mere på det subjektive element, der hedder forenkling.

Generelt har skattekommissionen og andre ekspertgrupper den svaghed, at de kun består af personer, der er velbjærgede og har deres på det tørre med indtægter fra en halv million og opad. Det er ikke nogen bebrejdelse mod de pågældende, men det er altså helt naturligt, at man er præget af sin egen situation, når man skal finde løsninger på et problem, og det er helt naturligt, at man tager udgang i sin egen situation og tænker fremad derfra, hvilket resultatet af skattekommissionen 2008 – 2009 også bærer præg af. Den mangler fuldstændig konsekvensberegning for den del af befolkningen, som også før 2008 endte i nul eller mindre, når alt er betalt for årsopgørelsen. Eller har man set, at nogen sparer et par tusinde op om året, som vi kan få fat i efter 2011.

Et tydeligt bevis på det er forslaget om at stramme betingelserne for SU, som regeringen så heldigvis heller ikke har med i deres forslag. At fjerne SU eller forringe SU er direkte et slag i ansigtet på de dårligst stillede studerende. Man kunne næsten sige, at man vil fjerne eller nedsætte top skatten for at trække højt-lønnede og højt uddannede til landet, men man vil begrænse mulighederne for selv at uddanne denne gruppe. Det er ikke alene asocialt, det er dumt set ud fra en økonomisk betragtning, hvis man skal lave noget, som rækker ind i fremtiden. At satse på at trække højt uddannede til landet bør ikke være nogen ambition men en nødløsning. Ambitionen bør bestå i, at vi selv uddanner disse mennesker, og så kan vi supplere med udefra kommende, og det har vi jo værktøjet til i skattereglerne om en beskatning på 25% i 3 år. Kan vi ikke få nok på den bekostning eller har vi for mange, kan der jo skrues på de tal. At man som klogt hoved og højt betalt rejser hjem efter 3 år på grund af skatten, er da helt i orden, men mon ikke, der står en ny klar i kulissen, for det er i hvert fald betingelser, som de ikke får bedre i udlandet.

Nej, man skulle være kommet med forslag om, at studerende, der gennemfører sine studier på ideal tid, får løn, som man kan leve af under studie tiden, mod at man i en årrække arbejder for staten efter uddannelsetidens færdiggørelse, hvis man er uddannet inden for et område, hvor der er mangel på folk. Det er der fremtid og perspektiv i.

Historisk er der ikke noget nyt under solen i skattekommissionens forslag, hvilket ikke undrer mig, når man ser på sammensætningen af kommissionen. Sådant har det altid været, og sådan vil det formentlig altid blive ved med at være med den slags tænkning.

Når jeg alligevel har valgt at reagere som jeg har, er det fordi skat absolut er det vigtigste i politik, og her var der lagt op til absolut nytænkning, men det er der intet som helst af i kommissionens forslag. Kunne man forvente det med en socialdemokrat som formand? -

Det er grundlaget for, at husholdningen i den danske stat hænger sammen, man her har haft til behandling og der er kun et sted af hente de nødvendige penge til det nemlig hos den arbejdende og producerende befolkning. Spørgsmålet er blot fordelingen af byrden uden at fratage nogen lysten til at deltage. Svaret på det er, hvad får vi ud af det? -

Her viser det sig, at langt flertallet af befolkningen ikke ønsker skattenedsættelse, hvis det kommer til at gå ud over velfærden. Altså, at man bl.a. hellere vil have ventelisterne væk på sygehusene end have skattelettelser. Man vil hellere have, at vore gamle og børnene, dem der har udlevet deres tid på arbejdsmarkedet, og dem der snart skal sørge for, at der er gang i hjulene, så vi selv kan få et godt otium, har det godt.

Hvor er nytænkningen, som man forventer i en reform? - Har man tænkt på forenkling, hvor er den blevet af? - Svarene er negative, for der er ikke noget af den slags.

En kraftig forenkling ville ellers være at kæde en fjernelse af beskatning fra faste pensioner sammen med størrelsen af det personlige fradrag således, at man kunne spare ligning af de folkepensionister, der kun har folkepensionen at deklare. Det er bare et eksempel.

Jeg tror ikke et øjeblik på teorien om, at skattenedsættelser vil få flere folk til at arbejde mere med den form, som regeringen arbejder med, for det er jo dem, der nu er i mellem gruppen, der skal arbejde, og de får jo ikke meget ud af det, og det er jo også dem, der skal bruge pengene igen for at få gang i hjulene på grund af antallet. Det er nøjagtig som at tisse i bukserne, virkningen er kortvarig. I dette tilfælde virker det måske indtil miljøafgifterne slår igennem på priserne, så er vi inde i møllen igen, for så bliver det dyrt at leve o.s.v. - o.s.v. -

Hvad angår de rigeste, som jo får mest ud af det, tror jeg ikke, at det får dem til at bruge flere penge eller arbejde mere. Jo, måske på at holde mere fri i udlandet, og så sendes gevinsten jo ud over grænsen, og hvad får Danmark ud af det? - Eller spekulere mere i aktier og den slags, for det får de jo lidt hjælp til nu, hvis de skal spares for skat.

Beregning.

Lad os beregne ovenstående på mellem gruppen og top gruppen med min holdning til, hvad der virkelig ville være en reform. Forudsætningen er, at top skat starter ved 500.000,- kr. og alle fradrag ud over de faste er elimineret. Eksemplerne er familier med egen bolig.

Nul gruppen er familier på pension uden anden indkomst eller overførselsindkomster, som efter modellen ikke kommer til at betale skat, hvilket betyder en skattelettelse på ca. 30%.

Mellem gruppens version en indkomst er: indtægt 350.000,- kr. årligt. 200.000,- kr. i personligt fradrag og 50.000,- kr. i job fradrag. Skattepligtig indkomst 100.000,- kr. trækprocent 40 skat at betale 40.000,- kr. Til forbrug 310.000,- kr.

Samme forhold med tre børn på 3 år – giver fradrag på 3.000,- kr. - og 5 år giver fradrag på 5.000,- kr. og 9 år giver fradrag på 9.000,- kr. -giver skattepligtig indkomst på 85.000,- kr. og 34.000,- kr. i skat. Til forbrug 316.000,- kr.

Top gruppens version to indkomster er: indtægt 700.000,- kr. årligt. 200.000,- kr. i personligt fradrag og 100.000,- kr. i job fradrag. Skattepligtig indkomst 400.000,- kr. årligt. Betaler 40% af 400.000,- kr. og 55% af resten i alt 160.000,- kr. Til forbrug 540.000,- kr.

Samme forhold med tre børn på 5 år – giver fradrag på 5.000,- kr. – og 8 år giver 8.000,- kr. – og 15 år giver 15.000,- kr. giver skattepligtig indkomst på 372.000 og 148.800,- kr. i skat. Til forbrug 551.000,- kr.

Top gruppens version en indkomst er: indtægt 700.000,- kr. årligt. 100.000,- kr. i personligt fradrag og 50.000,- kr. i job fradrag. Skattepligtig indkomst 550.000,- kr. årligt. Betaler 40% af 500.000,- kr. og 55% af 50.000,- kr. ialt 227.500,- kr.. Til forbrug 472.500,- kr.

Top gruppens ungarle version en indkomst 1.400.000,- kr. årligt 100.000,- kr. i personlig fradrag og 50.000,- kr. i job fradrag giver efter samme beregning 40% skat af 500.000,- kr. er 200.000,- kr. og 55% skat af 750.000,- er 309.375,- kr. ialt 509.375,- kr. i skat. Til forbrug 890.625,- kr.

Top gruppens direktør og medarbejdende hustru version to indkomster en indkomst 1.400.000,- kr. årligt. 200.000,- kr. i personlige fradrag og 100.000,- kr. i job fradrag giver efter samme beregning 40% af 500.000,- kr. og 55% af 600.000,- kr. i alt 530.000,- kr. i skat. Til forbrug 870.000,- kr.

Disse beregninger er forenklinger af ligningssystemet, hvilket må spare penge i statens administration. Det giver et ensartet løft til samtlige skattepligtige, og det giver top skatten et tryk nedad.

Set opfylder altså alle regeringens kriterier, men intensiverer regeringens forhåbninger om den store gruppe nemlig mellem gruppens større købelyst og dermed kravet om at få hjulene sat i gang igen.

Samtidig forbedrer det pensionisternes økonomi således, at de kan klare miljøafgifternes øgede skattetryk efter 2011.

Miljøafgifterne.

Hvad angår miljøafgifterne, kan jeg ikke rigtig finde ud af, hvilken virkning det skulle få i positiv retning, for vil man have mere produktion, producerer man mere forurening. Det er forbrugerne, der skal betale og så ender pengene igen i statskassen. – Ringen er sluttet. –

Det er den samme tankegang, der er fremherskende, når man snakker om bilernes og togenes forurening. Man vil have mere transport over på togdrift og måske på el - tog, men man glemmer at beregne forskellen i den udledte forurening. Uanset hvordan man vender og drejer problematikken, skal der bruges en vis energi mål Kg/Watt til at transportere eksisterende gods mængder. Fremstillingen af denne energi giver forurening uanset, hvordan man transporterer og forskellen er ikke ret stor, så man får ikke rigtig noget ud af investeringerne til ændringerne.

Vi er endt der, hvor man heller ikke kan tro på den globale opvarmning. Forurening, jo naturligvis, og det har naturligvis indvirkning på sundhedstilstanden alment, men i forhold til hvad? – For mange år siden var det Pest folk døde af, i dag er det HIV og AIDS. For få år siden var det cancer, som selvfølgelig stadig er en alvorlig sygdom, men flere og flere overlever trods alt, men har det egentlig nogen betydning på faunaen? -

Hvis der virkelig er tale om en generel global opvarmning, hvorfor har vi så ikke fået varmere rekorder? – Jeg tror, at det er måden man måler på, der er skyld i, at man påstår en gennemsnitlig højere temperatur, men det er der jo ifølge andre videnskabsmænd intet mærkeligt i, for vi bevæger os i øjeblikket væk fra den sidste istid. Om føje år vender det sikkert, og så bevæger vi os tilbage mod istid igen, sådan har det jo

altid været. Til den tid har vi sikkert fået en forurening, der hedder noget andet, og så skal vi bekæmpe det.

Miljøet har ændret sig, ja, men det har det jo gjort over hele kloden til alle tider således, at der hvor det for år siden var meget koldt, er det blevet varmere og omvendt, på samme måde som økonomien. Efter 7 gode år kommer der 7 dårligere, det er der ikke grund til at gå i panik over.

Efter min mening foretager man ikke bekæmpelse af forurening med afgifter m.m., man anvender pengene fra afgifterne til at ændre på forureningskilden, og det gør man jo ikke. Man anvender indkomsten fra miljøafgifter til at forsøge på at drive vore behandlingssteder.

Det fører mig også til at sige, at skal vi gøre noget ved forureningen globalt, skal de rige lande først og fremmest anvende penge der, hvor forureninger er værst. I stedet for at beskatte forurening skal man belønne bekæmpelse af forurening. D.v.s., at påståede forureningskilder skal kunne fratække investeringer i bekæmpelse af forurening i de miljøafgifter, som de ellers skulle have betalt. Betalte miljøafgifter skal indsættes i en fond med forureningsbekæmpelse som formål. Herfra skal virksomheder kunne låne penge til forureningsbekæmpelse. Det betyder, at virksomheden, som låner penge i fonden, kan bruge fradraget til investeringen til at tilbagebetale lånet fra fonden. Udgiften er således neutral for virksomheden.

Den vinkel har skattekommissionen heller ikke tænkt på.

Reformerne.

Regeringen har ikke den store succes med reformer, Rets - og politireformen var rigtig tænkt, men den løb vist lidt af sporet. Måske er det en del af forklaringen på, politiet har brugt lidt rigeligt af lommepengene uden, at de lovlydige borgere har kunnet mærke nogen forskel i positiv regning, men det er som jeg har påstået i mange år, at var politiet en privat virksomhed, var de gået konkurs for mange år siden. Tilsyneladende er kontrollen med politiets forbrug af penge lidt mere lemfædig end kommunernes af den anden skuffe. Det falder jo lidt tilbage på justitsministeriet, der jo burde have fat i den ende, for man må vel efterhånden være klar over, at politiets ledelse slet ikke er dygtige nok til den slags.

Jeg synes slet ikke, at rets - og politireformen er vidtgående nok. Det lyder så flot, at vi har en rigtig god og stabil dommerstand, men jeg spørger blot, hvorfor vi så ofte hører politikere og private være utilfredse med de domme, der afsiges? – Det skyldes ikke altid uvidenhed.

Jeg synes, at den juridiske reform også burde have beskæftiget sig med, hvorfor vi har den mængde kriminalitet, som vi har. Bemærk, at jeg ikke skriver så mange kriminelle, for vi har faktisk ikke mange kriminelle. Vi har bare nogle meget aktive kriminelle.

Der er to måder at neutralisere de kriminelle på. Den bedste er nok, at skabe så gode vilkår for de svageste i samfundet, at de ikke fristes til at begynde en kriminel karriere. Den anden er så, at begynder de alligevel en kriminel karriere, skal vi have et så talstærkt og veluddannet politi, at risikoen for at blive opdaget og dømt er så stor, at det sammen med straffen gør, at de ikke er ret meget ude i det aktive liv.

Jeg er fuldstændig på det rene med, at straf formentlig ikke ændrer meget på den kriminelles livsindstilling, men nogen holder trods alt op af en eller anden grund, inden de for tid og evig stilles til regnskab.

Generelt mener jeg, at en anden straffereform, hvor der i alle straffe indføres en gentagelseskonsekvens, vil have en gavnlig virkning, og da vores dommerstand tilsyneladende ikke kan blive enige om den linje, mener jeg, at lovgiverne er nødt til at lave strammere regler for dommernes virke, der gør, at selve straffen ikke i så høj grad overlades til den enkelte dommer eller domsmænd, men at de mere skal koncentrere sig om skyldsspørgsmålet.

I tilknytning til det mener jeg, at det er en nødvendighed, at der investeres i flere og mere moderne fængsler, som f.eks. Sverige har gjort det for snart mange år siden. Jeg mener bl.a., at man skal lave fængsler i flere kategorier, som så inddrages i straffebestemmelserne, hvor den dømte skal anbringes.

Det kunne være ungdomsinstitution, delt op i åben, halvåben og lukket for aldersgruppen 0 – 14 år, ungdomsfængsel åben, halvåben og lukket for aldersgruppen 15 – 20 år, ungdomsfængsel åben, halvåben og lukket for aldersgruppen 21 – 30 år og fængsel åben, halvåben, lukket for aldersgruppen 31 år -.

Straffebestemmelserne skal virke progressiv på den måde, at har man været straffet med et ophold i en gruppe, kan man ved en ny dom ikke dømmes til den samme gruppe igen, men der skal strammes op. Samtidig skal der være en progressiv virkning på strafudmålingen uanset, hvad det er, man har lavet. Det bør også gælde for bødestrafte, der bør fordobles fra sidste straf hver gang f.eks. ved gentagelser inden for 5 år fra sidste straf, ligesom frihedsstraffe også bør fordobles ved gentagelser inden for 10 år ved overtrædelser inden for samme lov henholdsvis færdselsloven og straffeloven. Det vil i realiteten betyde, at er man f.eks. straffet for indbrud med en frihedsstraf på 3 måneder, vil næste straf inden for tidsperspektivet

uanset grovhed udløse mindst 6 måneders straf, men ville overtrædelsen anden gang f.eks. alene have givet 6 måneders frihedsberøvelse første gang, skal man idømmes 12 måneder, fordi det er en gentagelse. I fængselsperioden skal man endvidere positivt deltage i uddannelsesprogrammer eller arbejde, der tilbydes, herunder i rehabiliteringsprogrammer. Nægter man det, skal man retten til prøveløsladelse bortfalde. På samme måde skal disciplinære straffe under afsoning medføre den samme sanktion.

Kommunalreformen, som jo har samme kreatør som skattereformen, er vist heller ikke faldet helt på plads, men det kommer vel. I hvert fald mener den borgerlige regering tilsyneladende, at ændringerne kan ske uden reelle yderligere bevillinger. Mange steder er lig blevet gravet ud af skufferne som følge af kommunesammenlægningerne bl.a. i min egen kommune, hvor det viste sig, at de eneste to, der havde nogenlunde styr på det passive og aktive, var de to mindste i sammenslutningen. De to store i sammenslutningen gravede nogle gevaldige tomme kasser frem, men til Ny Hjørrings ros skal siges, at man ikke har pebet eller råbt højt som mange andre. De har ikke engang smidt underskuddet ud på skatteborgerne endnu, men det kan selvfølgelig nå at komme. Til gengæld varer det ikke længe inden de mange små og mellemstore huller i vej og fortov vokser sammen til et stort hul, men så vender vi selvfølgelig bare tilbage til grusvejene, som var fremherskende i min barndom.

Det var skidt før kommunesammenlægningen med ledelsen i mange kommuner, og man kan blive alvorligt bange for, at det bliver værre i fremtiden, for mange af lederne er jo stadig levn fra sognerådernes tid, og jeg tror ikke, at det bliver bedre med det embedsmandsvælde, der nødvendigvis må komme i de nye storkommuner, men det er jo i høj grad også et spørgsmål, om regeringen giver kommunerne mulighederne. Bliver der ved med at værre forældre, der gider gøre et stykke arbejde i skolebestyrelserne, hvis de finder det håbløst på grund af, at man bare lader skolerne nedslide. Nogle gange burde man måske brænde de værste skole af, for så bliver der da i det mindste bygget noget nyt. – Kan man jo håbe på.

Nu er det jo sådan, at det er regeringens overordnede ansvar, at kommunerne fungerer, og der er jo i lovgivningen indbygget tilsyn af kommunerne, så regeringen kan jo ikke bare undskylde sig med, at vi har givet en pose penge, og i har fået flere end nogensinde, og så mene, at dermed er regeringen fritaget for alt ansvar. Systemet må jo skulle forvaltes således, at enhver ansvarlig regering netop vil bruge reglerne om tilsyn med kommunerne til at gribe ind, inden situationen løber løbsk. Derfor mener jeg også, at regeringens politik med straffeaktioner, hvis der bruges flere penge i en periode er helt forfejlet. I hvert fald burde man i så fald idømme sig selv en lignende bod også for manglende tilsyn, og så kunne man jo passende bruge disse penge til at rette op på forholdene, mens kommunen formentlig vil være sat under administration. Specielt mener jeg, at kommunen bør have lov til at bruge penge, som de har til rådighed, men naturligvis skal der gribes ind overfor lånemuligheder, hvis man belåner kommunens aktiver på en sådan måde, at afdragene på lånene åbenbart vil føre til, at kommunens likviditet ikke opfylder kriterierne for, hvad der skal til for at drive den pågældende kommune.

Afslutning.

Jo, Venstre ved man, hvor man har, men hvorfor så sætte kryds ved partiet, som har kreatøren af to diskutabile reformer, hvis man kan kalde dem det, som kronprins til statsministerposten, når den tid kommer. Svaret er enkelt. – Alternativet er formentlig værre.

Den nuværende regering har bebudet endnu en reform eller måske bliver det også en lappeløsning til sommer, i en arbejdsmarkedsreform, så den kommer nok om et par år. Måske skulle man lige sætte sig ned og lade en kommission finde ud af, hvad der manglede i de hidtidige lappeløsninger, før man fyrer en ny en af slagsen af. Og måske skulle man lige se at få rettet op på dem, som man har sat i søen først således, at vi kan betragte dem som det, de er udtænkt til, nemlig reformer og ikke lappeløsninger, der blot flytter på nogle ting.

Jeg synes da også, at man skulle invitere nogle erfarne mennesker fra lavtlønsgrupperne med i diverse kommissioner og arbejdsgrupper, som ikke lige befinder sig i gruppen for veletablerede og veluddannede, men måske har en livserfaring at høste af, som teoretikere ikke har og aldrig vil få. Jeg er sikker på, at det ville give fremtidige reformer en helt anden bredde, for som man kan se på mine teorier, er jeg tilhænger af, at alle samfundslag skal have overskud på bundlinjen både socialt og økonomisk eller i hvert fald en mulighed for at få det. Det har de ikke i dag, og så kan man snakke lige så længe og lige så fint om en indsats for at fjerne den sociale arv, som man vil, men det vil være tidsspilde, for hvis ikke man skaber mulighederne, vil resultaterne aldrig blive acceptable.

Det er netop med den livsbetragtning, at de bedst stillede i samfundet bør være tilfredse med en progressiv beskatning, der tager udgangspunkt i, at selv den dårligst stillede, skal have overskud til at forsøge sin tilværelse. Det er grundlaget for, at vi kan straffe de selvbestaltede Robin Hood 'er, som tager sig selv til rette, fordi de mener, at de får for lidt ud af samfundet, og de findes jo mest blandt de dårligst stillede, men bestemt også blandt de bedst stillede, for mennesker grådighed kender ingen grænser. En sidste begrundelse for, at den der har overskud, skal betale lidt til den, der ikke kan klare sig selv, er jo, at den velstillede jo også har mere at tabe, hvis det går helt galt.

Sidste.

Netop som jeg er færdig med at skrive, blev regeringen så enige med DF og uden at kende detaljerne, kan jeg vist roligt konkludere, at den skattereform dårligt nok blev en lappeløsning.